

Царьтъ разговарялъ съ много българи, които се доближавали до него съ благоговѣние, като при Бога. Една хубава българка — девойка се доближила и подала хубава китка цвѣте. Царьтъ се просълзилъ и започналъ да я разпитва по руски езикъ. Но тя нищо не разбирала. Царьтъ започналъ да ѝ говори на френски. Очитѣ на момичето блеснали отъ радостъ и то бързо повело разговоръ на сщия езикъ съ царя. Той се почудилъ и запиталъ, отде знае френски езикъ? Момичето отговорило, че учило въ едно френско училище въ Букурещъ.}

Царьтъ останалъ много доволенъ. Той прегърналъ девойката и я цѣлуналъ по челото. — Кажете на родителитѣ си, рекълъ той, че България ще бжде свободна.

Рускитѣ войски бързо навлѣзоха въ Дунавска България. Два моста бѣха метнати презъ рѣката за минаване на топове, за прекарване на храни и тяжести.

Напразенъ страхъ, който се обръща въ истинска радостъ.

Не се минаха 10 дни, откакъ се узна, че рускиятъ царъ се намира въ Свищовъ, въ нашето село хората страшно се изплашиха. Чу се, че турци отъ Килифарево и Търново бѣгали по пжтя за Елена и щѣли да колятъ българитѣ презъ кое гдето минатъ. Всички селяни, стари и млади, напуснахме селото, дигнахме на гърбъ, щото можахме, и побѣгнахме въ селската кория, а отъ нея се изкачиха въ планината. Тамъ престояхме цѣла нощъ, но никакви турци не минаха презъ селото. Слухътъ бѣ лъжливъ. Завърнахме се всички и отидохме на нивата да жънемъ узрѣлото жито. Деньтъ бѣше 25 юний. Тъкмо що